

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8.

1923.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

3. szám.

Amire legnagyobb szükségünk van.

Tulajdonkép azt akarjuk kérdezni, hogy mire van leginkább szüksége minden egyes hetednapos adventistának. Szükségünk van arra, hogy betöltsünk Szentlélekkel. Ef. 5, 18. Sőt, ha van valahol a világon egy lélek, mely az örök élet elnyerésére törekszik, feltétlenül szüksége van arra, hogy betöltsék az istenség teljességével. Ef. 3, 19. Boldogok vagyunk, midőn Isten szolgáinak jelentéseit halljuk, melyek elmondják, hogy Isten Szentleke minden testre kiárad. A földkerekség minden részén vannak oly szomjazó lelkek, kik elfogadják a megváltás evangéliumának igazságát s akik személyes megváltójukul fogadják el Krisztust. Oh mily csodás hatalma is van az evangéliumnak, midőn győztesen vonul be az emberi szívbe s az emberek hajlékába! Továbbá a szomorú, reménytelen tudatlanságot. A lezüllött emberi életet áldássá változtatja s az örök élet reményét adja! Vajjon érdemes-e hát az evangélium üzenetét terjeszteni?

Oh de testvéreim! Nékünk is szükségünk van ezen áldásokra. Nékünk is tapasztalnunk kell ezen áldásokat a mi mindennapi életünkben. Elég baj az, hogy oly gyakran tévedünk helytelen utakra, hogy oly gyakran ejtünk meggondolatlan szavakat s oly gyakran követünk el oly könnyelmű cselekedeteket, melyek lelkünket romlásba taszítják s amelyek gyalázatot hoznak Krisztus ügyére!

Ha a mindennapi élet küzdelmei között állandóan győzni akarunk, a legszorosabb összeköttetésben kell lennünk a mi Istenünkkel. Ha az Urért akarunk dolgozni, mennyei bölcsességre van szükségünk.

Nincs egyetlen oly nap, sőt egyetlen oly

pillanat sem életünkben, midőn ne lenne szükségünk Isten Szentlekére. S én oly boldog vagyok s áldom az Istent, hogy közénk jön s szívünkben kíván lakozni. Igen, a legegyszerűbb ember is örvendhet állandóan a Szentlélek áldásos társaságának. Ez békével, örömmel és nyugalommal ajándékozza őt meg.

„Az apostolok története“ című könyv 52. és 53. oldalán a következőket olvashatjuk: „Ha Isten mai gyülekezetének tagjai nem ápolják a legszorosabb élő összeköttetést minden lelki növekvés forrásával, nem is lehetnek felkészülve az aratás idejére. Ha lámpáik nincsenek felékesítve s nem világítanak, a legnagyobb szükség idején nem nyerhetik el azt a nagyobb kegyelmet, melyre szükségük volna.

Kegyelmi szükségünk naponta növekszik. Igyekezzünk megedzeni azon képességünket, hogy ezen kegyelmi ajándékokkal éljünk. Akkor mindig nagyobb és nagyobb mértékben nyerhetjük el azokat. Nem szabad arra várnunk, hogy majd a jövőben valami csodás módon nyerjük el Istentől azt a lelki erőt, amely a lelkek megmentéséhez szükséges. Oh ajánljuk fel magunkat inkább naponta Istennek s kérjük, hogy tegyen bennünket alkalmas eszközökké munkájának előmozdítására. Használjuk fel naponta azon munkálatokat, melyek hatáskörünkben előfordulnak. Tegyük naponta bizonyosságot Mesterünkéről, akár szerény családi körünkben, akár pedig a hasznos tevékenység nyílt mezéjén legyünk.

Midőn az evangélium követői reggelenként leborulva ajánlják fel magukat mindig újból

az Urnak, Isten mindannyiszor megadja nekik éltető, megszentelő erejét. Valahányszor azután mindennapi munkájukhoz látnak, mindannyiszor tapasztalják, hogy Isten láthatatlan Szentlelkének ereje képesíti őket arra, hogy Isten munkatársai legyenek.

Ez az, ami az igazi keresztyénséget a napjainkban oly divatos felekezetieskedéstől megkülönbözteti. A keresztyénség nem valamely tan, hanem egy erő! Ily értelemben ír Pál apostol a Róm. 1, 16-ban: „Nem szégyenlem Krisztus evangéliumát, mert Istennek ereje az, amely mindazokat megtartja, akik benne hisznek.“

Ha valamely hívő gyülekezet hite tanrendszerekké változik, a világ előtt megnyilatkozó lelki ereje megcsökken. Ezen veszély az adventi gyülekezetet is fenyegeti. Vigyázzunk, nehogy elhanyagoljuk lelki erőnk mélyítését.

Mivel Isten „egy nyáját és egy pásztort“ alkotott, s ugyanazon vérből alkotta az összes emberi nemzetségeket, melyek az egész föld színén vannak, végtelenül örülünk azon híreknek, hogy az Ur a legtávolabbi helyeken, hogy a tenger szigetein is kiárasztja Szentlelkét az őszinte s alázatos lelkekre s Istennek ereje által sok ezren születnek ujja s válnak polgáraivá Isten országának.

Őr hallgassunk figyelmesen Isten Szentlelkének sugallatára, midőn az reggelenként, sőt minden egyes pillanatban dorgál, buzdít, vagy int bennünket. Ez léssen a mi erőnk és ez léssen a mi biztonságunk.

„Vegyétek Isten Szentlelkét!“

„Legyetek teljesek Szentlélekkel!“

„Meg ne szomorítsátok Isten Szentlelkét, aki által elpecsételtetek a megváltás napjára.“

Erre van ma legnagyobb szükségünk!

¹³A gyulai konferencia.

Isten a szeretet. Ezt érezzük mi mindenhol, s ezt éreztük mi a gyulai konferencián is, midőn igen áldásos konferenciai napokat éltünk át.

A Kedves Testvérek igen nagy számban jelentek meg a konferenciai napokon, hogy elnyerjék ezen összejöveteleknek áldását.

Különösképen éreztük, hogy a mi szeretett Megváltónk áll a mi soraink élén, hogy népét vezesse és az ellenség támadásaival szemben megvédje.

A szombat napja is igen áldásos volt és éreztük, hogy az Urnak Szentlelke is közöttünk lakozik.

A nyilvános előadásokon is nagy számu közönség jelent meg és figyelemmel kísérte az előadásokat.

Mindnyájan imádkoztunk e konferenciáért és az Ur várakozásunkon felül megáldott bennünket, a mi serkentsen bennünket, hogy nagyobb buzgalommal és odaadással dolgozzunk országának eljöveteleért.

A miskolci konferencia.

A gyulai konferencia után való héten Miskolcon volt áldásos összejövetelünk.

A Kedves Testvérek itt is érezték a Szentlélek megszentelő hatását és erejét. Akik jelen voltak, hálát mondtak az Urnak végtelen jóságáért és kegyelméért, hogy összegyűjtötte a Kedves testvéreket különböző vidékekről, hogy egymást tapasztalataikkal erősítsék.

A nyilvános előadásokon a közönség igen nagy érdeklődéssel kísérte Zeiner és Vencel atyafiak szavait.

Ezen konferenciai napok alatt éreztük, hogy Isten a szeretet, ki minden időben kész népét megáldani és megsegíteni. Ésaías 41, 9—14.

Zarká Dénes.

KÜLMISSZIÓ.

1923 évi április hó 14-ének szombatja.

Kérelem Délkaribiából.

Edmed Herbert J.

Konferenciánknak területét nem lakosságának nagy volta, hanem az itteni sajátos viszonyok és a különféle akadályok késztetik arra, hogy segélyért könyörögjön a testvérek-

hez. Mintegy két millió lelket számláló lakosságunk 14 szigeten lakik, amely szigetek körülbelül egymáz mértföldnyi szélességű nagyon veszélyes tenger által vannak egymástól elválasztva. Minden egyes szigetnek meg van a maga kormányzója s minden egyes szigeten más és más törvények uralkodnak. Az uralkodó egyház azonban mindent a római katolikus.

A sziget kormányzójának engedélye nélkül senkinek sem szabad a szigeten prédikálni. S ha az ember valamelyik szigetet meglátogatja, két hétig kell a legközelebbi gőzösre várni. A szigetekeken nincs oly hely, ahol az idegenek szállást kaphatnának. Ha az embernek nincs a szigeten valamely járműve, akkor a tropusi forróságban gyalog kénytelen a hegyeket megmászni s a völgyeken végigvándorolni. Feltétlenül szükséges volna, hogy minden egyes szigeten legalább egy misszióállomásunk és egy prédikátorunk legyen, aki a gyülekezeteket szervezné és vezetné s a köztük, meg a generálkonferencia közötti kapcsolatot fenntartaná.

Munkánkat különösen megnehezíti egy oly mozgalom, amely újabban ütötte fel fejét s amely oly törvényt akar hozni, melynek értelmében evangéliumi munkát csak elismert vallásközösségek folytathassanak. Elismerésre pedig nem tarthatunk számot mindaddig, amíg maradandó jellegű testületeink, vagy intézményeink nincsenek. Elismerésre csak Trinidad szigetén számíthatunk, ahol már két-három, hivatalosan bejegyzett és elismert gyülekezetünk van.

Gyülekezeti tagjaink a legtarkább keveréket képezik. Vannak közöttük színes nyugat-indiaiak, akik már az angolokkal, franciákkal és spanyolokkal keveredtek, vannak indiánusok, tamilok, kínaiak és karibi hinduk. A lakosság rendkívül szegény. Naponta legfeljebb 20—30 centet keresnek, de egy évben csak pár hónapig dolgozhatnak. Több százezren vannak, akikért kénytelenek vagyunk dolgozni, mert ezen lelkek ma nagyon fogékonyak az igazság iránt. Az Ur Jézus haladt előttünk s egyengette előttünk az utat. Nékünk követni kell nyomdokait, amíg az utak nyitva állanak előttünk. A körülmények is a leg-sürgősebb tette szólítanak bennünket s ha

a kínálkozó alkalmat elmulasztjuk hanyagosságunk következtében, igen sok léleknek kell elpusztulni a sötétségben.

Imaházakra lenne sürgős szükségünk. Egy egész sereg fiatal ember és gyermek van itt, akik arra kérnek bennünket, hogy nyissunk számukra általános és ipariskolákat. Ma római katolikus iskolákban kénytelenek ismereteiket megszerezni. Ezen fiatalok intézmények hiányában később azon csábításnak vannak kitéve, hogy ismét visszatérjenek a világba, ami már több ízben meg is történt. Az ily szerencsétlen lelkek azután menthetlenül elvesznek.

Sajnálattal kell konstatálnom, hogy testvéreink között nagyon sokan szenvednek tropusi betegségekben. Egyetlen oly intézményünk sincsen, amely által ezen szerencsétleneknek segítségére lehetnénk, ahol betegjeinket kezelhetnénk. Legalább egy ily intézménynek, esetleg kórháznak a szükségét különösen a legutóbbi aratási gyűjtésünk alkalmával tapasztalhattuk, midőn sokan megtagadták tőlünk adományaikat.

Ezek kijelentették, hogy azért tagadják meg a gyűjtéshez való hozzájárulást, mert mi minden erőnket csak prozelitáknak, azaz új hívőknek megnyerésére fordítjuk, ellenben meglévő híveinket teljesen elhanyagoljuk. Ha csak egyetlen gyógyintézetünk lenne ezen területen, már ez is rendkívül meggyengítené ellenségeinknek kezeit.

Egy ízben egy munkatársammal együtt kocsin utaztam. Egy tanya előtt megálltunk, mert társam ott gyülekezeteket szándékozott tartani. Mikor a kocsival a ház elé jártunk, a házból egy kis, tizenkét éves lányka jött ki, hogy bennünket üdvözöljön. Így szólt hozzánk: „Én Millicent vagyok. Egy dollárom van a dollárnap részére. Igaz, nem a magarné volt, mert mi szegények vagyunk, hanem elmentem a szomszédokhoz s azoktól kaptam.”

Kedves testvéreim! Ezen túséges, áldozatkész keresztyén munkatársunkra is csak az a sors vár, mint a többi földijeire, tudniillik, hogy egész életét kakaószedéssel és kakaómosással töltse. Munkájával megkeres naponta 20—30 centet s legfeljebb három napig dolgozhat minden héten. Oh mily nagy-

szerü lenne, hogy segítségére lehetnénk, hogy életét és erejét az üdvösség terjesztésére fordíthassa. Az az adomány, amelyet a 13. szombatiskolában felajánlunk, a megmentő erőnek hatalmas árvává dagad, amely folyton tovább áramlik s amelynek végtelen horderejét csak akkor értjük meg teljesen, ha majdan Isten királyiszéke előtt azon sok ezer lélekkel találkozunk, akiket Millicent képvisel és személyesít meg.

Megváltott emberek bizonyága.

Most oly férfiakkal a bizonyosságaim akarom bemutatni, akik rendkívül vadak voltak akkor, midőn Parker testvér hozzájuk érkezett. Ezt a bizonyosságot akkor tették az illető férfiak, mikor legutóbb egy nagy gyülekezetet tartottak közöttük a szigeten. Az egyik bizonyosságtétel így hangzik: „Mielőtt ti jöttetek, Atchin nagyon homályos volt. De mióta ti misszionáriusok megjelentetek, úgy van, mintha egy ajtót nyitottak volna meg s megtanítottak bennünket, hogy hogyan kell helyesen és jól élni.“

Imé itt mutatom be a szívet egyik legkegyetlenebb emberének bizonyosságát: „Atchin azelőtt nagyon homályos volt. De megjelent Parker ur s utána jött ön is Stewart ur. Azelőtt nagyon rossz életet éltünk, most már azonban megjavult életünk. Egyesek jönnek a tanítást hallgatni, mások ellenben még nem. Kétségen kívül még nagyon sokan jönnek s végül felhagynak az összes régi szokásokkal. Hallunk Istenről. Azt halljuk róla, hogy világosságban lakozik. Azonban mégis csak néhányan mennek hozzája közlünk.“

Az illető azt akarta mondani, hogy most még csak egyesek ajánlották fel magukat Isten szolgálatára, azonban reméli, hogy eljön az az idő, midőn egész Atchin Istené lesz.

Imé itt közlöm annak a bennszülöttnak bizonyosságát, aki a veszedelem idején Parker testvér védelmére kelt: „Igaz az, amit a többiek mondtak. Azelőtt nagy sötétségben voltunk. De ti eljöttetek s világosságot árasztottatok ránk. Mindnyájan szeretjük azt a munkát, amelyet itt végeztünk. Jöttetek és megja-

vitottatok ezt a helyet. Hallottatok nagy nyomorúságunkról. Gondoltatok reánk és eljöttetek hozzánk. Szerettük volna, ha tudnátok, mennyire becsülünk benneteket. Mi szeretjük Istennek munkáját. Ti Sidneyben lakó emberek, küldtetek mihozzánk segítő férfiakat és gyógyszereket, hogy meggyógyuljunk s megtanuljunk jól élni. Nagyon becsüljük azt, amit értünk cselekedtetek s végül mindnyájan találkozunk majd az égben.“

Csodás bizonyosságtételek ezek. Ezen bizonyosságok tanúságot tesznek arról, hogy a jó Isten ügye a legvadabb emberek között is diadalt arat végül. De egyuttal azt is bizonyítja, hogy ezen vad törzsek között még igen nagy munkát kell végeznünk.

A nehezen megközelíthető Ujhebridák.

Az Ujhebridák 1912-ben kezdtük meg munkánkat. Parker C. H. testvérünk vitte legelőször oda az üzenetet. Mikor odautazott, Atchin szigetén szállt partra, melynek lakosai rendkívül vadak és vérengzők voltak. Kevés-sel előbb ugyanazon a helyen, ahol Parker testvér a misszióáramlást felállítani szándékozott, egy kereskedő telepedett le, akinek családját azonban a vad bennszülöttek kiirtották. A kereskedő csak ügyel-bajjal menekült meg s többé nem mert visszatérni abba a házba, amelyet családja számára épített.

Ilyen helyen telepedett le a mi Parker testvérünk s napról napra kénytelen volt tapasztalni feleségével egyetemben, mily csodálatosan oltalmazza életüket Isten ezen vérszomjas vadak között.

Parker testvérünk egy napon keresztülment a szigeten. Valaki bizalmasan értesítette, hogy ne merészeljen ugyanazon az úton visszatérni, amelyen ment, mert a vad bennszülöttek ellen törnek s mihelyt visszatér a misszióállomásra, azonnal rátámadnak és felkoncolják. A jó Isten azonban ekkor sem feledkezett meg szolgájáról. Épp akkor, amikor legnagyobb volt a veszély, egy bennszülött szívet ar indította, hogy Istenhez forduljon s megvédje az igazságot hirdető és ártatlanul üldözött misszionáriust.

Az illető odasietett a misszióállomásra s állandóan annak közelében tartózkodott, körülötte járkált s mellette aludt, hogy bennszülött társai lássák, hogy ragaszkodik a misszióhoz s bármikor kész védelmére kelni. Ily csodás és nem várt változást csak egyedül a jó Isten eszközölhetett a vad bennszülött szívében. Most már hála legyen az Urnak, elmondhatjuk, hogy Atchin lakói több évi munka után felhagytak vadságukkal s az Ur most már teljesen megmentette őket gonosz utaiktól.

BELMISSZIÓ.

MIT TESZ EGY ELDÜLŐ LÉTRÁ?

B. városában egy atyánkfia egy magas épületen dolgozott. Mellette, egy igen hosszú létrán egy másik munkás állott. Nagyon hideg, szeles idő volt. Az az ember, aki a magas létrán dolgozott, épen elhagyta helyét, midőn egy erős szélroham feldöntötte a létrát, amely óriási robajjal alig egy arasznyi távolságra esett a földre a mi testvérünktől. Csodálatosképen sem a mi testvérünknek, sem a létrának nem esett baja. Atyánkfia ezt hálás szívvvel vette tudomásul. Leginkább azonban az az ember örvendett a dolog ily szerencsés kimenetelén, aki a létrán dolgozott. Végtelen örömeinek azonnal kifejezést is akart adni, mert így szólt a mi atyánkfiahoz: „Jöjjön kérem át a vendéglőbe egy pohár pálinkára!”

— Köszönöm — hangzott a felelet — nem élek alkohollal.

— Hát akkor hozok egy pár szivart a nagy öröm kedvéért.

— Nem dohányzom — felelt röviden a mi atyánkfia.

Most újra munkához láttak. Munkaközben eszébe jutott testvérünknek, hogy munkatársának bőkezűségét talán más irányban lehetne gyümölcösöztetni. Odalépett tehát hozzája és így szólt:

— Kedves Barátom! Nem lenne ön hajlandó a szivarok árát missziócéllra áldozni?

— Nagyon szívesen — felelte az s azonnal át is nyújtott neki 50 márkát.

Testvérünk felette felbátorodott ezen a dologon s a mellettük álldogáló építési vállalkozóhoz is odalépett ugyanezzel a kéréssel.

A vállalkozó, aki az egész jelenetnek és párbeszédnek is tanuja volt, szintén szívesen adott egy összeget.

— Elég lesz 300 márka?

— Hogyne!

A vállalkozó átnyújtott atyánkfianak három darab bankjegyet, amit az melegen megköszönt a misszió nevében.

Később munkaközben megszámlálta azonban a pénzt s azt találta, hogy az nem 300, hanem 1110 márka volt. Visszasietett tehát a vállalkozóhoz s vissza akarta néki adni a pénzt, mondván, hogy tévedett.

— Igazán tévedtem — szólt az a testvérhez — látom, hogy mégis vannak még becsületes emberek. Most már ne 300, hanem 500 márkát vegyen.

Igen, Isten mindent, még egy eldülő létrát is fel tud használni arra, hogy általa valamely hasznos munka végeztessék szőlőjében.

Testvérek! Igyekezzünk megragadni és felhasználni az ily kedvező alkalmakat!

IFJUSÁGI ROVAT.

Saját szőlőkertemet nem őriztem.

Mindnyájan szeretnők Istenünk szőlőkertjét őrizni. És ez nagyon helyes is, mert Isten szava felszólít bennünket: „Embernek fia örüllőül rendeltelek Izrael háza fölé!” továbbá: „Általad épül fel, ami régóta romokban hevert.” Ezek. 3, 17—19; Ésa. 58, 12.

Dehát hűségesek örök voltunk-e mindenkor? Vajjon becsülettel őriztük-e a saját és a ránk bízott szőlőt? Nemde állandóan igyekezzünk a leromboltat újra felépíteni s a hasadékokat betömni, állandóan igyekezzünk javítani a ránk bízott szőlő kerítését és utait, mint az a maradék, amely megőrzi Isten parancsolatait és Jézus hitét. Jel. 14, 12.

Oh de mi történik ezalatt saját szőlőnkkel saját házunkkal és saját szívünkkel? Igaz lehet, hogy külső kötelességeinket leróttuk az Ur iránt, de nem hanyagoltuk-e el belső titkos kötelességeinket? Hányszor vétünk a 2. parancsolat ellen, midőn elhanyagoljuk néki hálánkat és hódolatunkat bemutatni. Hányszor vétünk a 3. parancsolat ellen, midőn áhitat s belső indíttatás nélkül daráljuk végig imánkat? Vajjon még ekkor is azokhoz tartozunk, akik megtartják Isten parancsolatait? Jel. 14, 12. Nem jelenti ki a szentírás, hogy az összes parancsolatok megrontásában bűnös az, aki egyet is megront közülük! Jak. 2, 10. Ezek ama kis rókafiak, melyek a szőlőt megrontják. Ezeket el kell üznünk, mielőtt behatolhatnának a szőlőbe s ott jóvá nem tehető károkat okozhatnának.

Hányszor engedjük ezen kis rókafiakat kis gyermekeink szívéhez, hogy a fiatal gyengeültetvényekben is kárt tegyenek! Hányszor láttam már, hogy egyes anyák imádkozni tanítják gyermekeiket azért, hogy az ismerősöknek mutogathassák, hogy milyen szépen tudnak gyermekeik imádkozni.

„Mutasd csak meg a bácsinak, milyen szépen tudsz imádkozni!“ Így hangzik nagyon gyakran a szülői felszólítás. S a kis gyermek eldarálja esetleg este a reggeli, vagy asztali imát.

Oh hogyan legyen az olyan ember félelemtől és tisztelettől áthatva Isten nagy, fenséges, és félelmetes neve iránt, aki már ily kicsi korában megszokja Isten nevének hiábavaló kiejtését s az imádság szentségével való játszást. Isten óvjon bennünket attól, hogy ily könnyelműek legyünk! Üzzük el jókor a rókafiakat, melyek legdrágább ültetvényeinkhez osonnak, nehogy beteljesüljön rajtunk az irás szava, hogy a szőlők őrizői vagyunk ugyan, de saját szőlőnket nem őriztük.

Sokan ellenvetéssel élnek és azt mondják: „Mért tiltsuk meg gyermekeinknek, hogy megmutassák, amit tudnak, hisz ez ambitionálni fogja őket arra, hogy még buzgóbban foglalatzkodjanak ugyanezen dolgokban?“

Ez igaz, de ne úgy tegyük ezt, hogy általa Isten nevét hiába ajkunkra vegyük. Épen egy kis gyermek tanítóit, meg arra, hogy miképen kell eljárunk.

Épen az esti imát mondta el velem a kis legény, mikor meg akarta mutatni a néinek, hogy még mást is tud. Hozzá is kezdett:

„Urunk Jézus jöjj hozzánk!“ . . .

Csak eddig jutott. Itt hirtelen megállt s elkomorodva szólt:

„De nem, ez, csak az ebédnél szabad mondani. A jó Istenke ezt most nem akarja.“

A kis gyermek egészen megszegyenített. Kénytelen voltam igazat adni néki. Eszembe jutott a zsoltáros szava: „A kis gyermekek ajkairól alapítottad meg dicséretedet.“

Strödecke H.

KÖNYVÁRUSÍTÁS.

Könyvárusítási tapasztalatok Európában.

Hínnünk kell, hogy az idő már nagyon rövid. Az adventista könyvárusoknak is hinni kell ezt s épen ezért gyorsan! A dolgozniük.

Midőn egy izben egy házba léptem be, a háziasszony így szólt hozzám: „Imé itt van az az ember, aki a világ végét hozza.“ Így nevezték tudniillik azt a traktát, amely ezzel a tárggyal foglalkozik. Az ott lakó nagy családnak minden egyes tagja ezt a traktát kereste. Az a hölgy azonnal meg is vett belőle kettőt.

H. Böx

Egy testvérnő Délfranciaország egy bizonyos helyén kolportált. Látható eredménye alig volt. Nagyon szomorú volt afelett, hogy távoznia kellett a faluból anélkül, hogy egyetlen könyvet is sikerült volna eladnia. Mikor szomorúan visszatért a szállóba, közölték vele, hogy a község lelkésze és egy rendőr várnak rája. A testvérnő megdöbbsent egy kicsit. Majd odament, ahol a két ember várt rája.

A lelkész kikérdezte, hogy kicsoda és honnan jön s ki adott néki rá engedélyt, hogy a faluban kolportáljon.

A testvérnő megmutatta neki engedélyét. A lelkész azonban nagyon mérges volt s

izgatott hangon kiáltá neki, hogy az ördög gyermeke. Ez épen elég lett volna ahhoz, hogy a szegény magános testvérnő ijedten szedje sátorfáját. Ő azonban ezt nem tette, hanem nyugodtan maradt helyén s mikor a pap újra visszanyerte nyugalmát, bővebben fejtegette előtte hitelveinket. Végre megkérdezte a lelkész:

— Van itt önnél egy olyan könyv, amely ezen igazságot tárgyalja?

A testvérnő szobájába sietett s behozott egy könyvet, melyet a lelkész 20 frankért megvásárolt. Közben így szól a mellette álló rendőrhöz:

— Még alig láttam a francia lányok között egyet is, aki ily bürgön szállt volna sikra hitéért.

Később értesültünk róla, hogy az illető lelkész alaposan tanulmányozta azt a könyvet s alapján Krisztus eljövételéről egy oly szónoklatot tartott, amely rendkívül tetszett a közönségnek. *Green J. A. P.*

Egy testvérnő fel akart hagyni a könyvárúsítással. Falura akart menni, ahol egy gazdaságban alkalmazták szabad szombattal. Elutazása előtti éjszaka azonban álma volt, mely szerint sokadmagával egy kert mellett haladt el, s az Ur felszólította, hogy jöjjön be és segítsen a gazt gyomlálni. A testvérnő elhatározta, hogy folytatja a könyvárúsítás munkáját. Midőn az első házba belépett, egy asszony fogadta, aki meghatva mondott neki köszönetet, amiért fiát megmentette.

A testvérnőnek most jutott eszébe, hogy egy izben már volt ebben a házban, amikor ezen asszony beteg fiának néhány iratot adott át. A többek között a keresztyén boldog reménységére s az isteni parancsolatok fontosságára is felhivta figyelmét.

— Nem beszélhetnék kedves fiával?

— Nem bizony — felelt az asszony. Fiam már meghalt. Elfogadta a szombat igazságát. Hat héten át megtartotta a szombatot, a hetedik szombaton meghalt.

— Fiam meghagyta — folytatá az anya — hogy nevében Önt üdvözöljem s hogy átadjam azon üzenetét, hogy az új földön majd találkoznak.

H. Böh

Irodalmunk fontossága.

White testvérnő kevéssel halála előtt a következő intelligenciával fordult hozzánk: „Terjesszük több értelemmel és energiával könyveinket és iratainkat.“ Az adventi mozgalom alapítói nagyon jól ismerték az irodalom fontosságát. Már az 1846. évben kiadták az első iratot. Azóta sok ezer lélek ismerte meg irataink által az igazságot, amelyben üdvöt találtak. Több mint száz nyelven terjesztik irataink az igazság üzenetét.

A Review and Herald 1914 november 5-ik számában White testvérnő a többek között a következőket írja:

„Értesülve vagyok róla, hogy csak a legkevesebb ember bír fogalommal arról, hogy mit is jelentenek a könyvek, traktát és egyéb iratok, melyek az igazságot terjesztik s hogy mit jelent ezen iratok terjesztése. Ezen iratok terjesztésével nyitottuk meg mindenfelé az ajtókat az igazság számára, ezen iratok terjesztésével készítettük elő az emberek lelkét az igazságot hirdető élő prédikátor meghallgatására. Ha a prédikátorok fáradozását a különböző munkaterületeken eredmény kíséri, ezt nagyrészt a már előbb elterjesztett olvasmányoknak köszönhetjük, melyek az emberek elméjét fogékonyakká tették az evangéliumi üzenet befogadására s amelyek megszüntetik ez előítéleteket.“

Daniells A. G. testvér a következőket írja: „Midőn 1879-ben a déli államokban igyekeztem az igazságot terjeszteni, értesültem róla, hogy a tanítványok gyülekezetének prédikátora, a híres Caskey, aki nagyon híres vitasónok volt, közvetlenül a szomszédságomban ültette fel sátrát, hogy meghiusítsa munkámat. Nevezett prédikátor nagy ellenfelünk volt. Kilgore nevű előjárónkkal már több izben több órán át vitatkozott. Fáradhatatlan vitatkozó volt. Néhány napon át ugyanabban a városban tartózkodott, amelyben én dolgoztam. Ezalatt állandóan látogatásokat tett. Végül egy nagy gyülekezetet tartott, melyen híveit nyomatékosan figyelmeztetni akarta „tévedéseinkre“. A többek között ezeket mondotta:

„Miként a tetvek és a békák ellepték Egyiptom országát, úgy lepték el az adventisták iratai az egész országot. Bárhova mentem be, mindenütt felleltem ezen tévelygők írásait.“

Ott feküdtek azok minden asztalon, minden könyves polcon. Minden zug és minden hasadék az ő füzetekkel volt tele. Ezek az iratok oly értelmesen és oly világosan magyarázták meg és védelmezték álláspontjukat, hogy a legegyszerűbb ember is megértette azt. Egészen elcsavarták az emberek fejét. Aki ezeket az iratokat egyszer elolvasta, azon már alig lehetett többé segíteni.

Az igazságnak és Isten munkájának ez az ellensége egy oly fontos igazságra tanított meg engemet, melyet azóta hiven megőriztem szivemben. Megértettem, mily nagy fontossággal bír irataink terjesztése az igazság érdekében. El is határoztam akkor, hogy legfőbb feladatomban azt tekintem, hogy iratainkat mindazoknak a kezeihez juttatom, akikkel csak érintkezem s az embereket arra bírom, hogy azoknak tartalmát figyelmesen elolvassák. Hisz ezek az emberek, kik dolgozatainkat írják, a legtöbb esetben nagytehetségű emberek, akik sokkal jobban megvilágíthatják az igazság különböző pontjait, mint én magam.

Megértettem, hogy Sátán ügynökeinek bizonyosan nagy okuk van attól tartani, hogy irodalmunk nagyon elterjed, különben nem jajveszékelnének annyira nyomtatványaink terjedése felett.

Már mi is tudjuk ugyan, hogy mekkora hatással van az emberi lelkekre a vallásos irodalom terjesztése, azonban csak az ítélet napján tudunk meg mindent. A sajtó még soha sem járult hozzá annyira az emberek véleményének kialakításához, mint manapság. Minden fontosabb dolgot kinyomatnak, az emberek elolvassák azokat s így alakul ki véleményük minden dologról.

A nyomtatás művészete a tökéletesség legmagasabb fokára jutott. Vajjon nem ismerjük fel mindebben Istennek kezét? Isten ránk bízta az utolsó evangéliumi kegyelmi üzenetet, amelyet ebben a nemzedékben kell elterjesztenünk az egész világon. Ez az üzenet készíti elő az embereket a legnagyobb, legünnepélyesebb, de egyuttal legrettenetesebb eseményekre. Az utolsó ítélet, az Ur eljövetele, az igazak feltámadása, a gonoszok pusztulása mind oly események, melyek mindenkit érdekelnek, aki valaha e földön élt.

A mi kötelességünket képezi, hogy ezen oly közelálló eseményre tiszteletteljesen felhívjuk a föld összes népeinek figyelmét. Hogyan tudjuk ezt megtenni? Nem lesz-e a nyomda a legfőbb tényező ebben a hatalmas munkában? Ezen mozgalomnak minden vezetője így hitte ezt s mi is ezt hisszük. Az igazság terjedése természetesen nem attól függ, hogy kinyomatjuk-e az igazságot, hanem hogy ezen nyomtatványokat a kezébe adjuk-e és hogyan adjuk a kezébe a világnak. Oh bárcsak átértenők ezen dolog végtelen fontosságát.

Letagadhatatlan tény, hogy mi már sokat tettünk ebben az irányban s letagadhatatlanul láthatjuk is fáradozásaink gyümölcsét, azonban nincsen-e számtalan fiatal ember körülöttünk, akik még nagyon sokat tehetnének Isten országa érdekében? Oh gondoljátok meg, hogy hány ember ismerhetné meg az igazságot azon világosság által, amelyet az iratok terjesztése által árasztathatnátok szét? Én állandóan azt kérdezem magamtól, hogy vajjon megmenti-e az Ur azokat, akiknek módjában állana ily munkát végezni, de vonakodnak azt elvégezni?

Irataink terjesztése legyen a mi élő istentiszteletünk. Még ma is hallatszik a jó Istennek meghívása: „Vajjon kit küldjünk és ki megy el nekünk?” Oh szíveleljék meg testvéreink ezen komoly meghívást s feleljék: „Im itt vagyok, küldj engemet!” Oh bárcsak sokan lennének közülünk embereknek halászaivá!

Talányok.

1. Melyik az a 8 személy a Szent Írásban, kik kétszer haltak meg.
2. Ki az, aki életének kezdetén mindjárt meghalt.
3. Hogy hívják azt a két királyt, akik magukat halálra ítélték, anélkül hogy tudták volna.

Bibliai talányok megfejtése.

Ad „Evangéliumi Munkás” 1. számában közzétett bibliai talányok helyes megfejtése a következő:

1. Jónás 2, 1. — 2. Apostolok cselekedete 9, 8—9. — 3. Jelenés 3, 21.

Kiadja: Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala

Felelős szerkesztő: MINCK A.

Nyomatott: Advent-nyomda Híradó